

Indenrigsministeren (Rode): Det er meget rigtigt, at de danske Landmænd selv vælger, hvem de vil have til deres Tillidsmænd. Derfor skulde det ærede Medlem ogsaa undlade at fremtræde her i Tinget som Husmændenes Tillidsmand den ene Gang efter den anden, thi Husmændene har ikke valgt ham til Tillidsmand.

Det ærede Medlem siger, at jeg ved den ene eller den anden Lejlighed har udtalt mig nedsettende om det danske Landbrug og forskellige af dets Mænd. Jeg har angrebet nogle af dets politiske Ordførere, navnlig det ærede Medlem for Søby-Kredsen (Pinstrup), fordi han saa ofte har givet Anledning dertil, men jeg har aldrig udtalt mig nedsettende om det danske Landbrug i Almindelighed. Tværtimod, jeg har ved enhver Lejlighed fremhævet dette Landbrugs Betydning for vort Folk i de vanskelige Aar og omtalt den Maade, hvorpaa Landbruget som Helhed har taget disse Aar, i den mest anerkendende Tone.

Formanden: Folketingsmanden for Sø og Aants 2den Valgkreds har O. det for en kort Bemærkning.

Martin Hansen: Den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at vi skal ikke være hysteriske, naar vi taler om det finansielle Spørgsmaal; vi skal være i høj Grad ædrue-lige. Det maa dog være tilladt her at tale om, hvad der kan spares. Jeg har talt om, at Finansministeren har brugt det Udtryk, at han lod sig narre, og det er rigtigt. Finansministeren har brugt det Udtryk, at han lod sig narre af den Opstilling, der var foretaget, (Indenrigsministeren [Rode]): De sagde Indenrigsministerens Opstilling!). Om det er Finansministeren eller Indenrigsministeren, der har ladet sig narre, betyder ikke stort i denne Forbindelse. Forholdet er det, at Ministeriet ikke har været klar over, hvordan den finansielle Status var. I alt Fald har man regnet 150 Millioner fejl. Det var noget, man ikke vidste før Valget, men det er en Kendsgerning, som er kommet frem efter Valget. Om Indenrigsministeren eller Finansministeren bærer Skylden, kan jeg ikke afgøre, det maa jeg overlade til de to Herrer at afgøre, som de er Venner til. Det er kun det faktiske Forhold, jeg fremdrager.

Ministerén siger, at jeg i Hast løber fra det, jeg var med til at vedtage i 1918. Nej, jeg har udtrykkelig sagt, at vi stod saaledes, at saa længe der var Varer, hvis Priser skulde reguleres, skulde Staten gøre det, men at efterhaanden som Tiden skred frem, og Forholdene forandrede sig, maatte

man begynde at skære bort fra den øverste Ende. Det er det, jeg har foreslaaet, og det er det, Indenrigsministeren er imod.

Indenrigsministeren har heller ikke Ret, naar han siger, at Anvendelsen af de mange Penge efter § 4 netop var en naturlig Følge af, at vi indførte den omtalte Ændring i 1918. Jeg begriber ikke, at Ministeren kan sige noget saadant, da det modsatte er Tilfældet. I det Forslag, Ministeren havde forelagt, lød § 2 saaledes: „I det i § 1 nævnte Tidsrum kan Kommunerne, saafremt Forholdene maatte gøre det ønskeligt, endvidere med Indenrigsministerens Samtykke træffe yderligere Foranstaltninger“ o. s. v., og det, vi indførte i Dyrtidslovens § 4 for at gøre Ministerens Magt begrænset, lyder saaledes: „I det i § 3 nævnte Tidsrum kan Kommuner, af hvis Beboere et i Forhold til Befolkningstallet stort Antal er vanskeligt stillet, saafremt Forholdene maatte gøre det paakrævet, endvidere med Indenrigsministerens Samtykke træffe“ o. s. v. Det var for at understrege, at kun de Kommuner, der havde en i Forhold til Befolkningstallet vanskeligt stillet Befolkning, kunde faa Indenrigsministerens Samtykke. Men Indenrigsministeren har gjort dette helt almindeligt, og jeg gad vide, om der foreligger et eneste Tilfælde, hvor han har modsat sig, at en Kommune har brugt denne Paragraf. Jeg tror ikke, der foreligger noget saadant Tilfælde, og saa føler jeg mig berettiget til at sige, at Indenrigsministeren har ladet 7 Millioner rulle ud af Statskassen efter § 4, som han bærer Ansvar for, at Budgettet er belastet med.

Indenrigsministeren (Rode): Der har været Lejlighed til overfor Rigsdagens Udvalg at gøre Rede for, hvorledes Indenrigsministeriet har forvaltet Loven. Der er gjort Rede for, hvilke Oplysninger der er krævet af enhver Kommune, som ønskede Bevilling efter denne Regel; man har krævet Oplysninger om vedkommende Kommunes Forhold, og saafremt disse Oplysninger ikke var tilfredsstillende, har man forlangt nye for at komme til Bunds i det. Men til syvende og sidst er det dog den enkelte Kommune, som — ogsaa efter det kommunale Selvstyreprincip, som Rigsdagen altid har gjort sig til Talsmand for — bedst kan skønne over, om det er nødvendigt for den at træffe Foranstaltninger, og jeg har opfattet det som min Opgave som Minister i dette Forhold at være Kommunerne til Hjælp og ikke at gribe ind overfor efter deres egen Op-